

Μαρτυρία από τις Σκουριές της Λατινικής Αμερικής

του Giorgio Trucchi, upside-down-world.org (Μετάφραση Μάρα Μαυροφρύδη)
Η ασφάλεια των μεταλλείων απειλεί διεθνείς παρατηρητές ανθρωπίνων δικαιωμάτων και τρομοκρατεί τις κοινότητες της Ονδούρας.

Οπλισμένοι τραμπούκοι απείλησαν και απήγαγαν τους παρατηρητές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων εν μέσω του αγώνα της κοινότητας «Νέα ελπίδα» της Ονδούρας ενάντια σε έργο εξόρυξης. «Ο τρόμος που νιώσαμε αυτές τις δύο ώρες είναι η καθημερινότητα αυτής της πόλης» δήλωσε ένας από τους απαχθέντες.

Η Ορλέιν από τη Γαλλία και ο Ντάνιελ από την Ελβετία είναι δύο διεθνείς παρατηρητές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων της ομάδας PROAH στην Ονδούρα.

Στις 25 Ιουλίου έφθασαν και οι δύο παρατηρητές στην κοινότητα «Νέα Ελπίδα» στο Ατλαντίς για να ολοκληρώσουν την αποστολή τους εν μέσω της διαμάχης που είχε ξεκινήσει με την εφαρμογή το νέο έργο εξόρυξης.

Δεν είχαν περάσει ούτε 24 ώρες από την άφιξή τους στην κοινότητα όταν οι δύο παρατηρητές περικυκλώθηκαν από οπλισμένους τραμπούκους οι οποίοι δούλευαν για την εταιρεία. Αφού τους απείλησαν οι δύο παρατηρητές εξαναγκάστηκαν να μπουν σε όχημα που τους μετέφερε σε άλλη κοινότητα.

«Ήταν εκνευρισμένοι με κόκκινα μάτια και με τα όπλα τους μας σημάδευαν, έλεγαν πως εμείς δεν είχαμε κανένα λόγο να βρισκόμαστε εκεί και μας ρωτούσαν αν ήμαστε κομμουνιστές. Εγώ πίστευα πως θα μας σκοτώναν από λεπτό σε λεπτό», αφηγήθηκε η Ορλέιν Βιντάλ σε συνέντευξή της.

Η ίδια βέβαια πιστεύει πως το πιο σοβαρό και ανησυχητικό θέμα στην Ονδούρα είναι πως ο τρόμος, που βίωσε εκείνη τις 2 ώρες της απαγωγής της, αυτός σκεπάζει την τραγική καθημερινή ζωή πολλών χιλιάδων ανθρώπων στην χώρα. Ανθρώπων που υπερασπίζονται τη γη και τους φυσικούς πόρους της από τους επιχειρηματίες.

Δημοσιογράφος: Τι ακριβώς συνέβη εχθές, στις 25 Ιουλίου?

Ορλέιν: Φτάσαμε στην περιοχή «Νέα ελπίδα» την Τετάρτη το απόγευμα και περάσαμε το βράδυ στο σπίτι της κας Κονσεσιόν, η οποία μένει σε απόσταση μισής ώρας με το αυτοκίνητο από την κοινότητα. Εκείνη μόλις είχε καταγγείλει τις συνεχείς παρενοχλήσεις και τις απειλές που δεχόταν από τη μεταλλευτική εταιρεία να πουλήσει τη γη της.

Το επόμενο πρωί βγήκε έξω πολύ νωρίς και γύρισε στις 8.30 και μας προειδοποίησε πως υπήρχαν ένοπλοι άνδρες στην κοινότητα και πως το πιο πιθανό να ήταν φύλακες της εταιρείας Victoria Minerals. Προσπαθήσαμε να την ηρεμήσουμε και της είπαμε ότι απλά θα πηγαίναμε να τους ρωτήσουμε τι ήθελαν.

Μετά από μισή ώρα έφτασαν 10 άνδρες οπλισμένοι με τουφέκια, με κόκκινα μάτια λες και είχαν πάρει ναρκωτικά τους οποίους συνόδευαν 12 με 13 εργάτες της εταιρείας με ματσέτες και περικύκλωσαν το σπίτι.

Μαζί με το Ντάνιελ βγαίνουμε έξω και οι άνδρες ενώ μας σημάδευαν με τα όπλα μας έλεγαν πως δεν είχαμε καμιά δουλειά εκεί και ότι εμποδίζαμε το έργο των μεταλλείων. Μας ρωτούσαν επανειλημμένα γιατί προσπαθήσαμε να κρυφτούμε και αν ήμασταν κομμουνιστές.

Εμείς προσπαθήσαμε να τους εξηγήσουμε το ρόλο μας ως παρατηρητές στην Ονδούρα και στην κοινότητα της «Νέας ελπίδας», αλλά εκείνοι σιγά-σιγά εκνευρίζονταν όλο και περισσότερο, μέχρι που ξαφνικά ακούστηκαν πυροβολισμοί που τους προκαλούσαν να πυροβολήσουν και εκείνοι ενώ σημάδευαν εμάς.

Δημοσιογράφος: Και μετά τι συνέβη;

Ορλέιν: Ξαφνικά εμφανίστηκαν κι άλλοι εργαζόμενοι της εταιρείας που κυνηγούσαν το σύζυγο της κας Κονσεπιόν ο οποίος έτρεχε προς το μέρος μας τρομοκρατημένος. Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποιήσαμε πως το σπίτι ήταν περικυκλωμένο από πάνω από 40 άνδρες με τουφέκια και ματσέτες.

Πέρασε περίπου μια ώρα που προσπαθούσαμε να ηρεμήσουμε την κατάσταση, αλλά οι φύλακες εκνευρίζονταν ακόμα περισσότερο και μας έλεγαν πως πρέπει να φύγουμε μαζί τους. Τότε άρχισα να φοβάμαι για το τι θα μας συνέβαινε.

Τελικά μαζέψαμε τα πράγματά μας και αφού μας ανάγκασαν να περπατήσουμε μισή ώρα σε ένα βρόμικο δρόμο φτάσαμε σε ένα όχημα που μας περίμενε. Οι εργάτες προσπαθούσαν να είναι ευγενικοί, ενώ οι φύλακες συνέχιζαν να μας σημαδεύουν με τα όπλα τους.

Δημοσιογράφος: Ποιος βρισκόταν στο όχημα;

Ορλέιν: Ήταν ένα εταιρικό αυτοκίνητο. Μέσα βρισκόταν ένας άνδρας που μπορεί να ήταν κάποιος μηχανικός της εταιρείας και ο Γουίλφρεντ Φιούνες, μέλος της κοινότητας που από την αρχή στήριζε το έργο των μεταλλείων. Στο πίσω μέρος κάθονταν οπλοφόροι.

Το αυτοκίνητο ξεκίνησε και εκείνοι μας έλεγαν να μη ξαναγυρίσουμε στην κοινότητα γιατί διαφορετικά θα μας συνέβαινε κάτι κακό. Εμείς προσπαθήσαμε να μιλήσουμε μαζί τους και ρωτήσαμε ποιος είχε στείλει τους φύλακες. Έμμεσα είπαν πως τους είχε στείλει ο εργοδότης τους, Λένιρ Πέρεζ.

Όταν ακόμα βρισκόμασταν στο σπίτι είχαν πει στον Φιούνες πως «Το αφεντικό θέλει να σου μιλήσει» και όταν εμείς ρωτήσαμε «ποιος; Ο Λένιρ Πέρεζ;» κατάλαβαν πως εμείς ξέραμε με ποιον μιλούσε και έκλεισε το τηλέφωνο.

Στο τέλος, μας μετέφεραν στην κοινότητα της Νέας Φλόριντα και με τη βοήθεια των Cofadeh και PROAH μπορέσαμε να επιστρέψουμε στην Τεγκουσιγκάλπα.

Δημοσιογράφος: Πιστέψατε πως κινδύνευε η ζωή σας;

Ορλέιν: Οι οπλισμένοι άνδρες ήταν σε κατάσταση εκτός ελέγχου, πολύ εκνευρισμένοι και νευρικοί, δείχνοντας πως τίποτα δεν τους ένοιαζε ούτε καν οι ζωές μας. Έπειτα ακούσαμε τους πυροβολισμούς. Τότε πίστεψα πως θα μας σκότωναν και θα σφάγιαζαν όλη την κοινότητα.

Παρόλα αυτά, αυτό που με προβληματίζει είναι όλα αυτά που περνάνε οι κάτοικοι της

κοινότητας. Για εμάς ήταν μόνο 2 ώρες, για εκείνους δεν τελειώνει ποτέ, είναι η ζωή τους.

Σε αυτή τη λογική και με αφορμή αυτό το γεγονός, πρέπει όλοι να καταγγείλουμε σε εθνικό και διεθνές επίπεδο αυτά που βιώνει αυτή η περιοχή. Νιώθω μεγάλη οργή μέσα μου και αυτή θα μας δώσει δύναμη να συνεχίσουμε το έργο μας.

Για περισσότερες πληροφορίες επισκεφθείται το Honduras Accompaniment Project

Πηγή:<http://upsidedownworld.org/main/honduras-archives-46/4400-mining-companys-security-threatens-international-human-rights-observers-terrorizes-communities-in-honduras>